

1. HET HUIS UIT

‘Wegwezen, knul.’ De vrouw had een stok in haar handen en kwam dreigend op Tommy aflopen.

‘Ik woon hier.’ Tommy hield de stok goed in de gaten. Hij wilde de klap ontwijken als ze ermee zou slaan.

Haar antwoord klonk koud en kil: ‘Nu niet meer.’

Die reactie verbaasde Tommy niet. Hij kende de vrouw maar al te goed. Zijn moeder noemde haar ‘de heks’ als ze weer eens om de huur kwam vragen en het geld er niet was. Hij wees door het raam naar de tafel en stoelen. ‘Onze spullen staan binnen.’

‘Neem ze maar mee dan.’ De heks had een gemene grijns op haar gezicht. Ze wist natuurlijk best dat een jongen van negen zulke zware spullen niet mee zou kunnen nemen. Of had ze niet gehoord dat zijn moeder ...?

Tommy voelde de woede vanbinnen toenemen, maar wist dat hij rustig moest blijven. Dat was de enige manier om te voorkomen dat hij vannacht buiten in de vrieskou moest slapen. ‘Mag ik niet nog één nachtje in mijn eigen huis slapen?’

‘Het is jullie huis niet meer. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’ Om aan te geven dat ze geen zin meer had om verder te praten, draaide de heks zich om.

‘Maar de spullen die erin staan, zijn nog altijd van ons.’ Tommy liep achter haar aan. ‘De bedden, de stoelen, de tafel, de kast.’ Een



Gerard van Gemert
Tommy en de kraai
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Rudi Jonker
Trefw.: Engeland, 19de eeuw, weeskind, Kerstmis
NUR 282
ISBN 978 90 448 4780 2
D/2023/4124/234
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

koude rilling ging door zijn lijf toen ze bij de hoek van de straat kwamen, waar een ijzige wind de sneeuw in zijn gezicht blies.

De heks antwoordde zonder te stoppen met lopen. 'Jullie hebben nog één uur om het er allemaal uit te halen.' Ineens draaide ze zich om. Ze wees naar boven, waar de klok op de grote kerk aangaf dat het bijna vier uur in de middag was. 'Voor vijf uur. Wat er dan nog staat, is van mij.'

Tommy kneep zijn kiezen op elkaar. 'Dat is diefstal,' gromde hij.

De heks lachte hard. 'Luister goed, knul.' Ze keek hem doordringend aan. 'Weet je wat diefstal is? Dat je moeder al vijf weken de huur niet heeft betaald. Ik had haar er al na twee weken uit kunnen zetten, maar heb dat niet gedaan. En nu stuurt ze haar zielige zoontje.' Ze deed een stap in zijn richting. 'Binnenkort woont hier iemand anders. Die spullen moeten het huis uit zijn. Of door jullie of door mij.'

Tommy besloot gauw terug naar huis te gaan om enkele spullen te verzamelen, voor het te laat was en hij niet meer naar binnen kon.

Hij stopte wat bezittingen in een plunjezak. Met een paar dingen kon hij de nacht wel doorkomen, als hij tenminste een slaappleats vond. Eén nacht was al voldoende. Dan zou hij morgen wel weer verder zien.

Tommy voelde zijn maag knorren. Het was tijd om iets te eten te zoeken. Hij verliet het huis voor de laatste keer en trok de straten van Londen in.

Terwijl hij de deur achter zich dichttrok, besepte hij dat hij in alle haast vergeten was het belangrijkste mee te nemen: de ketting van zijn moeder. Haar kostbaarste bezit. Hij kon nu niet meer terug. Daar moest hij later nog iets op bedenken.

Met zijn ene hand diep weggestopt in zijn jaszak en zijn andere rond de plunjezak, slenterde Tommy door de stad. Hij moest opschieten, want binnen een uur zouden de winkels sluiten. Als hij niet zonder eten de nacht in wilde gaan, moest hij nu ergens iets zien te scoren. Hij gooide de zak over zijn schouder.

Tommy vertraagde zodat hij beter zicht had op wat er in de etalages lag. De kleine ronde broden, de *cobs*, waren niet duur en daar kon hij zeker een hele dag op teren. Misschien zelfs twee dagen.

In zijn jaszakken zocht hij naar muntjes, maar alles wat hij bezat, had hij de voorbije dagen al opgemaakt. Hij had er spijt van dat hij het geld niet beter had verdeeld, dan had hij nu misschien nog wat overgehad om een broodje te kunnen kopen. Nu moest hij iets stelen, met het risico om opgepakt te worden. Dat moest hij sowieso voorkomen, anders kon hij de spullen die in hun huis stonden zeker niet redden.

Het was druk op straat, zo aan het einde van de middag. Dat was aan de ene kant gunstig, omdat hij dan minder op zou vallen. Maar aan de andere kant kon het ook een nadeel zijn, want als iemand zag dat hij iets stal en alarm sloeg, zou hij door de menigte minder makkelijk weg kunnen komen en sneller door een van de winkelende mensen gepakt kunnen worden.

Dat had Tommy al eerder meegemaakt. Hij had twee dagen vastgezet voor zijn moeder hem kwam ophalen. Ze was behoorlijk overstuurd geweest toen hij 's nachts niet thuiskwam en pas de volgende dag hoorde waar hij zat. Maar daar hoefde hij zich nu geen zorgen meer over te maken, over zijn moeder.

Tommy liep langs de etalage van de bakker. Er stonden vier mensen in de winkel. De meeste broden lagen achter de toonbank, maar



aan de rechterkant van de winkel lagen de *cobs* opgestapeld, net binnen handbereik van de klanten. Ze waren groot genoeg om twee dagen van te eten en klein genoeg om goed vast te kunnen houden als hij moest rennen. De plunjezak kon hij onder zijn rechterarm stoppen en het brood kon hij dan met zijn linkerhand beetpakken.

Tommy liep de winkel voorbij en bepaalde zijn vluchtroute een paar meter verder. De slimste manier om weg te komen, was om zo snel mogelijk een steeg in te duiken. Maar dat moest dan wel een steeg zijn die niet te lang was en het mocht er niet te druk zijn, zodat hij door kon rennen. Zijn einddoel had hij al vastgelegd. Daar zou het nu rustig zijn, dat wist hij zeker.

Onverschillig liep hij de winkel binnen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat de bakker een blik in zijn richting wierp. Net even te lang, vond Tommy. Hij werd in de gaten gehouden.

Alsof hij naar iets op zoek was, liep hij eerst naar de linkerkant van de winkel, waar taartjes en chocola lagen. Daarna slenterde hij naar de andere kant en op het moment dat de aandacht van de bakker volledig naar een van de klanten ging, griste Tommy een brood van de stapel, draaide zich om en rende de winkel uit. Daar botste hij tegen een man die net naar binnen kwam, maar hij kon zich staande houden.

‘Hé!’ hoorde Tommy de bakker schreeuwen. ‘Blijf hier!’ Even later gevolgd door: ‘Houd de dief!’

Tommy rende alsof zijn leven ervan afhing en schoot een van de vele steegjes in.

2. ONDER DE SNEEUW

Het rennen kostte Tommy veel moeite, vanwege het pak sneeuw dat dikker en dikker werd. Maar meteen beseftte hij dat zijn achtervolgers daar ook last van moesten hebben. En daarbij: misschien bracht de sneeuw zijn achtervolgers wel in de war, als ze de witte steegjes niet meer uit elkaar konden houden. Zelf had hij daar geen probleem mee. Hij kende hij deze buurt in Londen als geen ander. Samen met Alan speelde hij hier tussen de mensen of in het park een stukje verderop. Maar sinds Tommy’s moeder ziek was geworden, mocht Alan niet meer met hem omgaan.

Tommy snapte wel dat hij niet te lang moest blijven rennen. Hij zou moe worden en als meerdere volwassen mensen achter hem aan zouden komen, was hij kansloos. Een goede plek waar hij zich een tijdje schuil kon houden, zou beter zijn. Maar dan wel een waar hij echt veilig was en die zijn achtervolgers niet meteen zouden vinden.

Toen Tommy het einde van weer een nieuwe steeg bereikt had, sloeg hij linksaf, zodat hij uit beeld was. Op dat moment vielen de voetstappen achter hem even weg. Dit was zijn kans om een verstopplek te vinden.

Een tiental meter verder was er een herenhuis met een kelderluik op de stoep, met twee houten deurtjes die openklopten. Als die deurtjes niet op slot waren, kon dat weleens een goede schuilplaats zijn. Zaten ze wel toe, dan waren zijn achtervolgers gevaarlijk dichtbij.